

ALS DE GANZEN GAKKEN

Als de ganzen gakken

Bernard Ferwerda

© 2019 B.K. Ferwerda / Uitgeverij U2pi

Titel: Als de ganzen gakkten

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

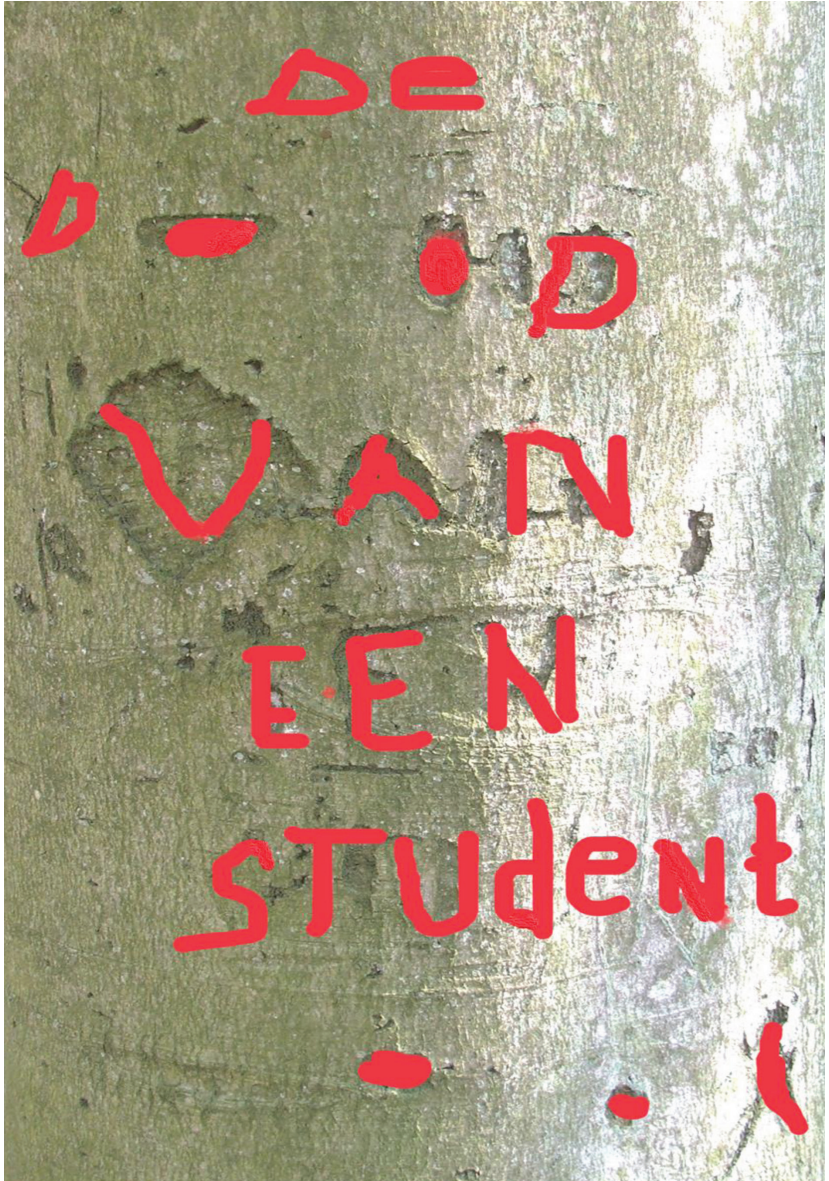
Druk: www.jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-906-5

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door foto-kopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Deel I

HOOFDSTUK 1

Opas' opmerking over de dichttrekkende donkere wolkenlucht tussen Oost- en West-Europa deed Thomas, een jonge afgestudeerde politicoloog, opmerken, dat er altijd, zolang er gepraat wordt, hoop op een goede afloop blijft bestaan, terwijl ze langs het wachthokje de statige oprijlaan, met aan weerskanten een dubbele rij beuken, opwandelden.

'Dat is ook zo, antwoordde opa, maar de gesprekken aan de onderhandelingstafel leiden niet altijd tot ontspanning.'

'Moge het gezonde politieke verstand in onze wereld zegevieren,' waarna Thomas een paar jonge fietsers groette, die net als hij op weg naar een seminar voor aankomende diplomaten op het instituut voor Vrede en Recht waren.

Voor hen strekte zich het nog grotendeels uitgestorven, in groen gewaad gestoken, park uit, waar het, onttrokken aan het rumoer van de stad, fijn wandelen was. In zijn jonge jeugd aan de hand van zijn opa, nu als een volwassen jongeman naast hem.

'Rustig aan, mij ontbreekt de soepelheid van de jeugd,' temperde opa zijn kleinzoon.

Deze volgde, na zijn studie afgerond te hebben en het diplomatenklasje te hebben doorlopen, een seminar, om sneller op één van de Nederlandse ambassades aan de slag te kunnen gaan.

'Diplomatie,' vatte hij samen, 'houdt in om op een verantwoorde wijze water bij de wijn te doen, zonder de smaak teveel aan te tasten.'

'Zeker in de tijd, waarin we nu leven, vulde opa aan, hoewel ik liever aan een aangengd glas cognac nip,' lachte hij. Zijn kleinzoon had het toch maar ver geschopt, dacht hij trots om opeens verschrikt uit te roepen: 'we zijn te ver doorgelopen!'

Bij het terug wandelen naar het sterrenbospad werden ze opgeschrikt door een, achter het struikgewas en geboomte, plotseling opklinkend ganzengegak, met een overvliegende zwerm luid krijsende kraaien.

'Zullen we poolshoogte gaan nemen, of het sterrenbos inlopen?,' liet Thomas zijn opa de keus.

‘Het laatste’, antwoordde deze.

Onder het wandelen over het smalle pad tussen de rododendrons door begon hij uit te leggen, dat een sterrenbos een liefst in een glooiend gebied gelegen bos is, waarvan de paden voor het overzicht uit het middelpunt straalsgewijs naar de uiteinden lopen, zo met elkaar een ster vormend.

‘Was ons leven maar, als een sterrenbos’, filosofeerde Thomas.

In de verte was na het lawaai van een overkomende helikopter het gegak van de ganzen opnieuw te horen.

‘Zullen ze jongen hebben?’, vroeg Thomas zich af.

‘Jonge ganzen’, memoreerde opa, ‘hechten zich, nadat ze het uit het ei gekropen zijn, aan de eerste de beste bewegende. Al is het de koningin.’

‘Gak, gak, gak, maar majesteit wie heeft nu aan uw robe hangen’, lachte Thomas. ‘Is de ontdekker van dat hechtingsmechanisme niet de Oostenrijkse wetenschapper, die zelfs in de zeventiger jaren de nazi ideeën nog een warm hart toedroeg?’

Opa slikte en keek even van hem weg om daarna op te merken, dat in de donkere oorlogsjaren meer wetenschappers van het sociaal darwinisme gecharmeerd waren. ‘Natuurlijke selectie en overleving van de sterkste /geschiktste, toegepast op mensen. Koren op de molen der Nazi’s, die daaruit hun verderfelijke ideologie brouwden om daarmee in de hand miljoenen mensen, als ongewenst, te laten elimineren. Hun leider smeerde met zijn gelaarsde voet tussen de deur van de geschiedenis, uit zijn boek ‘Mein Kampf’ aanhalend, het Duitse volk zich heil aan. Hoe velen hebben deze gids van de hel niet blindelings gevolgd?’, klonk opa geëmotioneerd. ‘De hemel zij dank is het, na jaren, met inzet van Rusland en onze bondgenoten, ten koste van miljoenen jonge levens, ge lukt, dat kwaad de kop in te drukken. Na de oorlog merkte je hoe stil het op straat geworden was. Hoe dat verfoeilijke politieke systeem onze samenleving in haar voegen had doen kraken. Hoe zonen, vaders, vrienden en familieleden voor altijd waren verdwenen, de pijn van het gemis van zijn oudere broer en het blijvende verdriet van zijn ouders herinnerend.

‘Een systeem herken je aan zijn slachtoffers,’ eindigde hij zijn relaas. Wie wil nog aan die tijd herinnerend worden, dacht Thomas. ‘Leek in het huidige politieke klimaat een kloon van deze ideologie niet de kop op te steken?’ ‘Is het een utopie te denken, dat de geschiedenis de leermeester der mensen is.’

In de verte gakten de ganzen verder.

Zwijgzaam en genietend van de kleurenpracht der rododendrons wandelden ze tot opa de stilte doorbrak met meer wetenswaardigheden over het park.

‘Er groeit een beuk, waarin tijdens de zomermaanden een groepje vleermuizen vakantie viert, tot ongenoegen van de vlinderpopulatie.’

‘Die heeft u mij al eens laten zien.’

‘Ik word oud.’

‘Vijfenzeventig vandaag,’ klonk Thomas stem. ‘Om 10 uur komen uw vrienden en kennissen u in het parkrestaurant feliciteren, met daarna beentjes van de vloer.’

‘Met wandelstok en rollator,’ lachte opa even, om daarna te verzuchten er tegenop te zien.

‘Zonder oma is levensglans eraf. Jammer, dat jij het begin niet mee kan maken.’

‘Plicht roept, zoals u mij altijd voorhoudt. Nadat ik klaar ben, sluit ik mij bij de feestgangers aan.’

Achter de bloeiende struiken klonk lawaai, waarbij Thomas in een flits een persoon zag opduiken en meteen weer verdwijnen.

‘Tuinlieden,’ merkte opa op, waarna ze doorwandelden over de smalle paden, tussen de kleurige rododendrons en azalea’s door.

‘Weet je dat de rododendron de nationale bloem van Nepal is? Dat jouw overgrootmoeder om niet te vloeken rododendron gebruikte.’

‘Zag het Nederlandse volk die ‘vloek’ niet liever achter de rododendrons gegooid worden,’ lachte Thomas.

‘Ik blijf het een mooi alternatief vinden!’ onder het verplaatsen van zijn wandelstok. Sinds zijn vrouws overlijden had hij hier niet meer gewandeld.

Bij het passeren van de ingang naar de tuin in Japanse stijl vond Thomas het jammer, dat het nog te vroeg was voor een bezoek daaraan, waarop opa grapte, dat wanneer de vroegere bezitster nog geleefd had, hij haar in haar jonge jaren het hof had kunnen maken.

‘Wie weet, had je dan altijd van haar tuin kunnen genieten.’

‘Ik denk, dat ik alleen kans gemaakt had, als ik een hondje was geweest.’ Bij het oversteken van het pad naar het licht glooiende groene grasveld wees opa op de zilverlinde, waaronder de graven van de vorige bewoonsters hondjes lagen. In plaats van een uitleg over de honderden door sluipwespen leeg gezogen hommellijfjes, welke na haar bloei eronder bleven liggen, of over dat ene grafsteentje met een Russisch opschrift, begon opa aan zijn kleren te trekken onder het uitroepen: ‘van daar ligt iemand? Ga kijken wat er aan de hand is?’

Thomas holde, met zijn strompelende opa achter zich aan, er heen.

Voor hem lag een jongeman met zijn gezicht op het steentje, met daar op een open bijbel bij openbaringen, de Apocalyps, daarbij in bloed geschreven ‘No polizei’. Onder zijn buik stak half een bos bloemen uit, terwijl aan zijn opgeschoren achterkant van zijn hoofd, uit een diepe wond bloed, sijpelde.

‘Hij moet neergeslagen zijn’, rilde hij zonder het lichaam aan te raken.

‘Bel 112, Thomas!’

Inplaats daarvan belde hij de directeur van het instituut.

‘Met Arendszen.’

‘U spreekt met Thomas.’

‘Goedemorgen, waarmee kan ik je helpen?’

‘Ik sta buiten bij de begraafplaatsje van de hondjes’, zocht hij naar woorden.

‘Wat is daarmee?’, klonk het ongeduldig aan de andere kant, ‘zijn ze vernield?’

‘Nee,’ hield Thomas zich onder controle, ‘maar daar ligt een student op, levenloos, in een plas bloed. Hij is van achteren neergeslagen.’

Aan de andere kant hoorde hij de ademhaling versnellen.

‘Staan er meer mensen bij?’

‘Alleen mijn opa, met verder geen wandelaar in de buurt.’

‘Luister, dit is een ernstige situatie. Heb je 112 gebeld?’

‘Nog niet, gezien er op het steentje een bijbel open ligt bij openbaringen met daarbij in dikke bloedletters ‘no polizei’ geschreven.’

‘Wacht met de hulpcentrale bellen! Houd mogelijke pottenkijkers op afstand. Ik kom eraan.’

Even later kwamen Arendsen met zijn soepel bewegende secretaris het gebouw uitwandelen, met een plastic tasje in de handen, waaruit hij een tevoorschijn gehaald laken naast de getroffene, als een vroege sneeuwval, uitspreidde, waar ze het lichaam optilden.

Het bleek om Soris, de Russische student te gaan.

‘Is hij dood?’

‘Moge de hemel het verhoedde’, prevelde Arendsen onder het zoeken in diens hals naar een teken van leven. Met een ernstige blik rees hij langzaam overeind - diens dood bevestigend! Gezien de wond kon deze niet door een val veroorzaakt zijn. Neergeslagen! Door wie? Met welk motief? Voor het blok gezet probeerde hij de protocollen en procedures voor zijn geest te halen. Hoe te handelen? De bijbel open bij de Apocalyps en No polizei. Was dit door het slachtoffer zelf geschreven? Stel dat deze student een slachtoffer van een aanslag was? Wie stak daar dan achter? Mogelijk zijn eigen land.

Het zweet brak hem uit. Bijna alle collega's, deskundigen waren op vakantie. Hij besloot het lichaam te verbergen, rekening houdend, dat zijn land de moord mogelijk, als een vrijbrief voor haar politiek, aangaande het Westen zou kunnen gebruiken, of erger, als een vonk in het kruitvat zou kunnen laten vallen. Klonk uit die mogendheid geen spierballentaal naar het Westen. Hoeveel waren verdragen waard, als ze in het geheim werden geschonden. Een nucleair Apocalyps, waar hardop over wordt gepraat, zou elke voorstellingsvermogen ten boven gaan. Daarop besloot hij eerst bij het departement van Buitenlandse zaken advies in te winnen.

Uit een geopend raam van het landhuis schalde een mannenstem: ‘Is het ernstig? Ik zal 112 bellen.’

Voor hij geschrokken kon terugroepen ‘Valt allemaal mee!’ was de klink in de kabel al verdwenen. In het besef, dat er snel gehandeld moest worden, liet hij zijn secretaris het lichaam als een sigaret in het laken oprollen, om het daarna samen, met rood aanlopende gezichten, als een mummie verder op in de piramide aan struiken te verbergen. Bij terugkeer toonde Arendsen een onder de struiken gevonden nagant revolver met de kolf onder het bloed.

‘Het moordwapen!’, kreette Thomas. ‘Met dit bewijsstuk kunnen we naar de politie!’

‘Die houden we er voorlopig buiten’, nam Arendsen ‘de waarschuwing’ ter harte, terwijl hij het wapen in het plastic tasje stopte, beseffend dat de plas bloed zonder slachtoffer vragen zou oproepen, stelde hij Thomas voor te doen, alsof hij gestruikeld was, waarbij hij ongelukkig terecht was gekomen.’

‘Schuur je hoofd over de steen’, drong hij bij de treuzelende aan.

‘Het is aannemelijker, dat ik, als oude man daar ga liggen’, kwam zijn opa tussenbeide om, voor hij kon worden tegen gehouden, door zijn knieën te zakken om zijn voorhoofd, met een pijnschreeuw, over de steen te schuren.

Thomas knielde bij de bloedende neer. ‘Hoe kon u dit nu doen? Het is uw verjaardag.’

‘De bui mocht eens losbreken’, steunde Opa, zich met een bloedende hoofdwond naast de plas bloed uitstrekkend, waarna hij Thomas gebaarde de bos bloemen in zijn tas te stoppen.

‘Vergeet niet tegen elven mijn vrienden en kennissen in te lichten. Speld hen maar een val op de mouw.’

‘Het is een misdrijf op Nederlands grondgebied’, mompelde Arendsen, de waarschuwing met zijn zakdoek weg vegend. Had Rusland toegeslagen om het Westen zijn hete adem in de nek te blazen?

Over de oprijlaan klonk sirenegejank, waarop aanwezige medewerkers en studenten nieuwsgierig het gebouw uit kwamen lopen. Thomas, naast zijn grootvader gezeten, ving de aanhollende politie en ambulancebroeders op, terwijl om hen heen het groepje nieuwsgierigen aangroeide.

Ruimte maken, voerde een jonge agente, met vaste hand de toeschouwers tot achter de door haar collega gespannen rood-witte linten.

Noch de agenten, de ambulancebroeders, noch het publiek twijfelden aan Thomas verhaal over zijn opa's noodlottige struikelpartij!

'Heb nog geprobeerd het bloeden te stelpen.'

De gewonde probeerde op te krabbelen, maar viel terug, waarop het geschrokken publiek, 'arme man blijf liggen', uitriep.

'Duizelig meneer?', vroeg de ambulancebroeder vriendelijk, terwijl hij deskundig de wond met geïodeerd gaas en pleister afplakte.

'Alles draait voor mijn ogen', kreunde opa bij het tillen op de brancard.

'Vergeet mijn gasten niet te waarschuwen!', herhaalde hij op fluisterton.

'Duidelijk een geval van een schedelbasisfractuur', schetterde de 112-beller uit het publiek.

'Zoveel bloed verloren, een wonder dat hij nog leeft. Ouwe mensen zouden ze moeten verbieden deze graven te bezoeken', terwijl hij bij zijn achteruit stappen struikelde over een boomwortel.

De omstanders lachten, 'kijk, wie het zegt.'

'Ga jij in de ambulance mee dan waarschuw ik zijn gasten', regelde de bezwete secretaris, opa's tas uit Thomas hand plukkend.

'Praat niet je mond voorbij', drukte hij hem op het hart.

Intussen rondten de agenten hun onderzoek af en tekenden in hun proces-verbaal op: een struikelpartij op het hondenkerkhof, flinke hoofdwond! Locatie Het Landgoed. Naar buiten toe leek de zaak nu afgeschermd.

Op de Eerste Hulp informeerde de arts bij de gewonde naar de oorzaak van zijn val. Na opa's gehaspelde uitleg sloot deze een kleine beroerte niet uit.

'Kan nog alles bewegen', demonstreerde hij hen. Gelukkig had de arts geen weet van de plas bloed.

Later die morgen kon Thomas zijn opa met zijn hoofd in het verband niet meenemen daar men hem een nacht over wilde houden om te zien, of hij geen verdere nadelige gevolgen aan zijn val had overgehouden.

‘Zo hard viel hij niet’, deed niets aan hun voornemen af.

Ondertussen was opa, na een spuitje tegen tetanus, in slaap gevallen.

Bij Thomas verzoek hem te willen bezoeken, liet de verpleegster hem om het hoekje van de deur kijken.

‘Hij slaapt’, fluisterde ze. ‘Je kunt beter later op de dag, tijdens het bezoeken, terugkomen.’

Tijdens haar informeren over wat er gebeurd was, begon zijn mobiel Mozart te spelen.

Aan de andere kant werd hij gemaand naar het Instituut terug te keren.

‘Zorg goed voor mijn grootvader’, drukte hij haar bezorgd op het hart, waarna hij vertrok, terwijl zij hem, achterop komend, nog snel het informatienummer van de afdeling in handen stopte.

Terwijl hij het ziekenhuis verliet, stelde een veiligheidsbeambte van het ziekenhuis zich voor opa’s kamerdeur op, welke de verpleegster de toegang tot de kamer versperde.

Dat bepaal jij niet, waarop zij op hoge benen bij haar leidinggevenden aan de bel trok, die ondanks haar verontwaardiging haar dagdienst in een avonddienst omzetten en haar naar huis stuurden, met het verbod over de gang van zaken rond deze patiënt te praten.

HOOFDSTUK 2

Zwijgplicht geldt voor op de werkplek, dacht ze boos om bij haar vroege thuiskomst haar net uit het bed komende vriend deelgenoot te maken van haar belevenissen.

'Zo raar! Van het ene op het andere moment werd mij de toegang tot een slapende patiënt met een hoofdwond ontzegd, om bij navraag mijn dagdienst omgezet in een avonddienst te krijgen. Wat steekt hier achter? De vriend, een journalist met een fijne neus voor nieuws, informeerde, of die gewonde met die menselijke versperring voor zijn deur geen naam had?

Niet dat ik dat gehoord of gelezen heb. Nu heb ik tot vanavond vrij.'

'Toe maar', lachte hij, 'had je maar meer van zulke patiënten, dan hoefde je helemaal niet meer te werken.'

'Dat is helemaal niet grappig! Het klopt voor geen meter', sloeg ze door.

'Heb je die patiënt nog gesproken? Weet je ook, waaraan hij is geopereerd?', vroeg hij door.

Ze schudde haar hoofd.

'Deze gediplomeerde weet geen sikkepit. Die kleinzoon verdween voor hij mijn vragen kon beantwoorden. Waarom hebben ze me naar huis gestuurd? Ben ik niet goed genoeg. Kan ik mijn ontslagbrief verwachten?', sloegen bij haar de stoppen door.

'Rustig liefje', probeerde de in zijn ondergoed rondlopende haar te kalmeren. 'Zo'n vaart zal het niet lopen. Vanavond ben je weer aan het werk.'

Nadat ze rustiger geworden was, wilde hij weten, of ze misschien een AA auto op het parkeerterrein had zien staan.

'Denk je aan het koninklijk huis?', fluisterde ze met een blos op haar wangen. 'Die kleinzoon had trouwens een mooi pak aan.'

'Een hint aan mijn adres', knipoogde hij uitnodigend, terwijl hij haar op zijn over de stoel hangende, verschoten spijkerbroek wees.

Bij haar aanreiken trok hij haar tegen zich aan en fluisterde dat het ziekenhuis de boom in kon.

Speels raakten de jonge verliefden elkaars lippen onder het strelen van elkaars lichamen. Hun hese fluisteringen voeren als zachte windvlagen door de takken van hun liefdesbos, tot hun samensmeltende verlangen zich als een vuurpijl ontladde in lichtende sterretjes en bolletjes, onder o en a geroep, waarna de orde van de dag hen weer wachtte.

‘Ik ga de zaak uitzoeken,’ ontwarde hij zich uit haar armen en benen. ‘Probeer jij tijdens je werk erachter te komen wie daar ligt, dan maak ik er nieuws van,’ hees hij zich in zijn spijkerbroek.

Zijn mobiel begon te rinkelen.

‘Ik kom er meteen aan,’ klonk hij opgewonden.

‘Moet gaan, schat!’

Na een vluchtige kus op haar voorhoofd verdween hij, terwijl zij mopperend achter bleef. ‘Als de directie mij ontslaat, zijn ze nog niet jarig.’

Diezelfde morgen maakte ze zich lid van de vakbond, maar zou pas na ontvangst van haar lidmaatschapskaart aan de bel kunnen trekken.

HOOFDSTUK 3

De moord op de Russische student leek nog gecompliceerder te worden met het telefoontje van de politie aan Arendsen, met de vraag, of er een student met de naam Soris aan zijn instituut studeerde?’

Al zijn voelsprietten rezen omhoog en listig als een slang probeerde hij, zonder slapende honden wakker te willen maken, achter de reden te komen.

‘U wilt niet weten hoeveel medewerkers en studenten aan het Instituut verbonden zijn, dat ik zelfs niet ieder bij gezicht en naam ken. Wanneer u mij nu verteld wat eraan de hand is, kan ik u mogelijk van dienst zijn.’ Tikkend op zijn bureaublad hoorde hij het verhaal van de geforceerde kamerdeur en Soris overhoop gehaalde kamer aan. Nu wil ik graag de betrokkene spreken.

‘Dat moet die student zijn geweest’, verzon Arendsen, ‘die mij vanmorgen aanschoot voor zijn te laat komen op college, daar hij voor zijn vergeten laptop in zijn eigen kamer heeft moeten inbreken. Hij vertelde mij zijn sleutel te zijn verloren en geen tijd meer gehad te hebben na zijn inbraak de rommel op te ruimen.’

Voor de agent kon reageren, speelde hij hoog spel, door voor te stellen Soris uit de collegebank te laten halen, om zijn verhaal te verifiëren.

‘Nee’, laat hem rustig verder studeren’, hield de agent van twee keer is teveel af. ‘Ik beschik nu over genoeg informatie om het onderzoek af te ronden. Laat hem in de loop van de middag nog wel contact met het bureau opnemen.’

Dat laatste heb ik niet gehoord, dacht Arendsen met een zucht van verlichting bij het neerleggen van de hoorn.

Hadden de Russen eerst ingebroken, voor ze hem hadden vermoord?

Waar waren ze naar op zoek geweest? Piekerde hij. Waarom moest de politie erbuiten gehouden worden? Probeerden de daders zijn Instituut in diskrediet te brengen?

Hij meed de minister van Justitie om die van Buitenlandse zaken op de hoogte te stellen, welke op zijn beurt die van Defensie deelgenoot maakte. Na hun overleg stelden ze samen de minister-president in kennis, die daarop adviseerde de dood van de Russische student voorlopig binnen de muren van het instituut te houden, tot er meer duidelijkheid was.

‘Die waarschuwing in bloed zal niet voor niets achtergelaten zijn’, waarna ze zich afvroegen welke groepering, of land politiek garen bij zijn dood wilde spinnen? Had men de student om het leven gebracht om de internationale spanning te laten oplopen? Zou deze moord ook niet mogelijk, tot onrust onder eigen bevolking leiden?’

Zonder nog de andere ministers in te lichten, lieten zich gezamenlijk met de opdracht van de minister-president om het landsbelang in het oog te houden, voor een overleg achter gesloten deuren, naar ‘Het Landgoed’ rijden, om daar door Arendsen secretaris, Sicco, naar de vergaderkamer gebracht te worden.

Na het bekijken van het bebloede wapen stond de betrokkenheid van Rusland bij deze zaak voor hen vast. Voor welk belang had deze hun landgenoot opgeofferd? Hoe hadden ze de veiligheidsdienst weten te omzeilen? Hoewel dit wapen ook op de zwarte markt aangeschaft had kunnen zijn, hielden de heren aan een Russisch complot vast. Daarop doordenkend opende zich voor hun ogen een politiek mijnenveld, waar ze met de nodige voorzichtigheid door heen moesten zien te laveren.

Na verhit heen en weer praten, wikken en wegen, bleven de heren, tegen het zere been van Arendsen, weigeren deze zaak naar regeringsniveau op te trekken, daar het mogelijk de nationale en internationale betrekkingen zou kunnen schaden; met nog grotere spanningen, en onrust tot gevolg. Met instemming van de minister-president werden de veiligheidsdienst, de volksvertegenwoordiging, evenals Brussel nog buiten dit kruitvat gehouden, tot er meer bewijzen boven water waren gehaald. Door wie?

Rood aanlopend stelde Arendsen voor die opdracht aan Thomas te geven.

‘Hij is onervaren’, stelden de twee.

‘Met hem blijft het binnen het instituut,’ wierp Arendsen tegen.

‘Goed! Het valt onder jouw verantwoordelijkheid om deze zaak in goede banen te leiden. Wij adviseren vanaf de zijlijn, zonder ministeriële verantwoordelijkheid.’

Een goed verstaander als Arendsen begreep, dat hij met het Instituut de kop van Jut kreeg toebedeeld.

Dat moet ik voor zo lang het duurt, voor lief nemen, met een kort knikje naar zijn in fonetisch schrift notulerende secretaris.

‘Wie zijn er buiten ons nog meer op de hoogte?’, informeerde van Defensie zich in de door Arendsen ingeduwde rol van voorzitter.

‘Thomas gewonde opa in het ziekenhuis.’

Een oord van vragen en praten, merkte deze bezorgd op. ‘Zorg dat die zwakke schakel zijn mond houdt.’

‘Dat heb ik al geregeld’, antwoordde Arendsen, om daarna voor te stellen een rookgordijn naar de buitenwereld te creëren door het houden van een onverwachte oefening voor leger en politie - naar aanleiding van een gevonden explosief op het Landgoed.

Alsof onze situatie al niet explosief genoeg is, dacht de notulerende secretaris.

‘Zo’n oefening leidt tot meer onrust en aandacht’, wierp van buitenlandse zaken op. ‘Waarom breng je hem vannacht niet naar zijn kamer terug?’

‘Te riskant, sinds de politie daar onderzoek heeft gedaan’, antwoordde Arendsen. ‘We kunnen beter politie en leger snel en effectief het gebouw en park laten ontruimen voor het onschadelijk maken van een explosief, waarna wij ons in de krater tijdelijk van het lichaam kunnen ontdoen. Mocht de politie een zoektocht in het park instellen, zullen ze daarin niet zoeken.’

‘Van defensie haalde zijn mobiel te voorschijn voor het telefonisch strikken van de gemeente Den Haag voor de oefening.’

‘Welke worst ga je hen voorhouden?’, informeerde van Buitenlandse Zaken.

‘Een ruime vergoeding voor de gemeentekas!’

De ambtenaar beloofde na overleg met de verantwoordelijken, terug te

bellen. Uiteindelijk gaven die hun akkoord, waarna de politie over de gezamenlijke oefening met een lichter soldaten werd ingelicht. ‘Nadere details volgen nog.’

De minister belde de kazerne met orders voor de korte operatie ‘Samen staan we sterk.’ Stuur rond twee uur vanmiddag een wagen vol soldaten met die van de opruimingsdienst naar het landgoed, om in samenwerking met de politie, op efficiënte wijze, het park en gebouw te ontruimen voor het tot ontploffing brengen van een klein explosief.

‘Voor verdere details zal mijn departement contact met de kazerne opnemen.

Niet tegen sputteren, het leger hoort altijd paraat te staan’, bromde hij, ‘daar draait deze oefening om!’

‘Kunnen we Soris niet beter vannacht in het geheim ergens op een kerkhof begraven?’, merkte de ondertussen zwetende notulerende secretaris, welke zo’n groen-zwarte invasie niet zag zitten, voorzichtig op?

‘Met de mogelijkheid dat deze graverij ontdekt wordt? Dat zou in zo’n geval boter op jullie hoofden zijn’, dekten de heren zich in.

De secretaris tikte met zijn pen op de tafel. ‘Alsof die kans bij zo’n oefening niet bestaat.’

‘Ik zal Thomas inschakelen om een oogje in het zeil te houden’, vond Arendsen als oplossing.

‘Wat als het lijkt toch ontdekt wordt?’, vroeg de secretaris met pareltjes zweet op zijn voorhoofd af, waarna hij opstond voor een bezoek aan het toilet, terwijl de anderen een korte pauze namen.

Na zijn terugkeer antwoordde Arendsen, dat de oefening aan de andere kant van het park plaats zou vinden, om de kans daarop te verkleinen.

‘Hoe groot is de kans, dat zijn vermissing bij de politie wordt gemeld’, wilde van defensie weten.

‘Een kleine’, antwoordde Arendsen. ‘Nadat ik hen vanmorgen de indruk heb gegeven, dat hij levend en wel zich in de collegezaal bevond.’

De secretaris noteerde gespannen verder.

‘Wie is tegen het voorstel?’ oerde de voorzitter, ‘om bij het aandienen